

**פְּרִקַּת רֵאשׁוֹן
וּבֹו תִקְרְאוּ עַל פְּעִילוֹת שְׁקֵטָה
שְׁצֹוֹתָהּ מִהַחֲדָר**

נְאֻסֶפְנוּ כְּלָנוּ, מִלְבָּד צִירֵי הַתִּינִקָּת שֶׁנִּרְדָּמָה כָּבֵר, אֶל
הַמִּטְבַּח לְאַרוּחַת הָעֶרֶב, כְּמוֹ בְּכָל עֶרֶב.

אִמָּא אֲמָרָה שְׁלִפְנֵי שְׁנִטְל יָדִים הִיא רוֹצֶה לֹאמֵר לָנוּ מִשְׁהוּ
חָשׁוּב.

הִיא נִגְשָׁה לְרֵאשׁ הַשֶּׁלְחָן. בְּמִקוֹם מִיִּקְרוּפוֹן הִיא קֹרְבָה אֶל
הַפֶּה מְלִפְפוֹן, וְהַתְחִילָה לֹאמֵר בְּקוֹל שֶׁל מְרָצִים חָשׁוּבִים.

"יְלָדִים יִקְרִים", הִיא אֲמָרָה. וּבְאוֹתוֹ רִגַע הַרְגָשְׁנוּ חָשׁוּבִים
מְאֹד וִיקְרִים מְאֹד. הִנֵּה אִמָּא מְזַמְנָת אוֹתָנוּ לְפִגְיֶשָׁה חָשׁוּבָה!

"הַחֵל מִהָעֶרֶב לֹא תִהְיֶינָה יוֹתֵר חֲגִיגוֹת!" הַמְשִׁיכָה לְדַבֵּר,

”כִּי הַחֲגִיגוֹת שֶׁהָיוּ עַד הַיּוֹם לֹא שִׁמְחוּ אוֹתִי וְלֹא אֶתְכֶם, וְדַאי לֹא אֶת הַמְּלַמְדִים שְׁלָכֶם.”

אוֹלֵי לֹא הִבְנַתֶם, אֲבָל אֲנַחְנוּ, שׁוֹקֵי (כְּלוֹמַר אֲנִי) וְצַבִּיקֵי וְרִיקֵי וְשִׁיקֵי, הִבְנֵנו מְצִין אֶת כּוֹנְנֵתָה שֶׁל אִמָּא.

בְּכָל עֶרֶב קוֹרָה לָנוּ מִשְׁהוּ מוֹזֵר. אִמָּא מְזַרְזֶת אוֹתָנוּ לְמִטּוֹת, וְאֲנַחְנוּ מְרַגְּשִׁים פֶּתְאוּם מְלֵאֵי כַח.

לֹא מִתְחַשֵּׁק לָנוּ לְלַכֵּת לִישׁוֹן! וְאֲנַחְנוּ נּוֹזְפִים בְּכָל מָה שֶׁרְצִינוּ לַעֲשׂוֹת בְּמִשְׁךְ הַיּוֹם וְלֹא הַסְּפָקָנוּ, וְעוֹלִים לָנוּ כָּל מִינֵי רְעִיוֹנוֹת חֲדָשִׁים...

אִמָּא טוֹעֵנֶת שְׂאֵלוֹ כַּחוֹת מְזִיפִים, וְלֹא יְכוּל לְהִיּוֹת שְׁיֻלְדִים שֶׁהוֹצִיאוּ כָּל כֶּךָ הֶרְבֵּה מֶרֶץ בְּמִשְׁךְ הַיּוֹם לֹא יִהְיוּ עֵיפִים.

הָאֵמֶת שְׂאֵמָא צָדָקָה. לֹא אֲשַׁכַּח אֶת הַפְּעַם הַהִיא שֶׁהִמְלַמֵּד שֶׁל אַחֲרֵי הַצְּהָרִים הָעִיר אוֹתִי מִתּוֹךְ חִלּוּם מִתּוֹק בְּאִמְצַע תְּרַגֵּל חֲשׁבוֹן. הַסֵּתְפֻלְתִּי עָלָיו וְעַל הַחֲבָרִים כְּאֵלוֹ צָנְחוּ אֵלַי יֵשֶׁר מִהֵרֶחַק, וְלֹא הִבְנַתִּי מָה כָּל כֶּךָ מִצַּחִיק.

אִם הֵייתִי רוֹאָה אֶת הַפְּנִים הַדְּבִיקוֹת שְׁלִי וְאֶת הַכֶּפֶה הַקְּמוּטָה שֶׁכִּמְעַט הִתְגַּלְצָה לִי עַל הָאָף, וְדַאי גַם אֲנִי הֵייתִי צוֹחֵק.

אבל לא ראיתי, והרגשתי שהפנים שלי כאלו נשרפות
מבושה.

לא רק להרדם באמצע שעור היה לא נעים. זו גם העיפות
שלוותה אותי במשך כל היום, והמחשבות שהתבלבלו וברחו
לכל כוון ולא הצליחו להתרכז כמו שצריך, כמו שקורה
לאנשים שחסרה להם שנה.

"מהערב, לטובת כלנו!" המשיך הקול של המרצה החשוב
להתגלגל מתוך הפה של אמא אל תוך המיקרופון - מלפפון
והתפזר ברחבי המטבח הלא גדול, "מהערב כלם במטות
בשעה שבע!"

"כל כך מקדם???" שאלו ריקי - צביקי. "שבע זו שעה
של תינוקות!" קפץ גם שיקי, ומרב קפיצת ההפתעה נבהלה
כוס השוקו שלו והתהפכה אפים ארצה, יוצרת שביל חום
דביק על הרצפה.

רק אני שתקתי. ידעתי שכל לא מדברים לאמא, ודאי לא
בשהיא כל כך צודקת.

היא כל כך עיפה מהתעלולים שעוללנו עד היום. לא
אפרט לכם אותם, כי אינני רוצה לתת לכם רעיונות. רק

כְּדֵי לְסַבֵּר אֶת אֲזַנְכֶם אֲסַפֵּר לָכֶם, שְׁעָרְב אֶחָד הַתְּקַשְׁרָה
אִמָּא לְאָבָא וְשִׂאֲלָה אוֹתוֹ אִם יוּכַל לְחַזֵּר הַיּוֹם מִקֶּדֶם יוֹתֵר
מִהַכּוֹלֵל עָרַב, וְעַדִּיף שִׂיגִיעַ עִם כּוֹבֵעַ שׁוֹטֵר...

אִמָּא הַתְּכּוֹפֶפֶה בְּאַנְחָה לְנִגַּב אֶת הַשְּׁלוּלִית הַחוּמָה,
שֶׁהַחֲלָה לְגַלֵּשׁ לְכוּוֹן אַחֲרֵי הַמְּקַרֵּר. "שְׂעָה שֶׁל תִּינּוֹקוֹת?"
הִיא שִׂאֲלָה וַחֲשָׁבָה.

"בְּסִדֵּר", הִסְכִּימָה, "אַתֶּם תִּהְיוּ בְּמִטּוֹת בְּשַׁבַּע, מוֹכְנִים
לְשָׁנָה, וְעַד שְׁבַע וַחֲצִי תוּכְלוּ לְהַתְעַסֵּק בְּחֵדֵר בְּפַעֲלוֹת
שְׂקֻטָה. בְּשַׁבַּע וַחֲצִי - כְּבוּי אֹרוֹת. סְכַמְנוּ?"

סְכַמְנוּ.

אִמָּא חִיְכָה בְּסַפּוֹק וְהַחֲלָה מְחַלֶּקֶת חֲבִיתוֹת אֶל תּוֹךְ
הַצְּלָחוֹת שְׁלָנוּ. נְטַלְנוּ יָדַיִם וְאָכַלְנוּ בְּשִׁקְט יַחֲסִי, שְׂקוּעִים
אִישׁ אִישׁ בְּהֶרְהוּרֵיוֹ.

בַּתְּחִלָּה זֶה הָלַךְ בְּדִיוֹק כְּמוֹ בַּתְּכַנִּית.

בְּשַׁבַּע וַחֲמֵשׁ דְּקוֹת הָיִינוּ כְּלָנוּ מְפַגְּמִים וְשִׁטּוֹפִים, אֲבָל
בְּכֻלָּל לֹא עֵיפִים, בַּתּוֹךְ הַמִּטּוֹת.

"אַתֶּם נְהַדְרִים!" אָמְרָה לָנוּ אִמָּא וַחִיְכָה. "אֲפֹשֶׁר לְקַרֵּא

לְזֶה מִמֶּשׁ מִבְּצָע. אִם תִּמְשִׁיכוּ כֶּךָ בְּמִשְׁךְ שָׁבוּעַ, אֶקְנֶה לָכֶם, בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם, פָּרִס.”

”עוֹד עֲשָׂרִים וְחֲמֵשׁ דְּקוֹת בְּדִיּוֹק אֲנִי בָאָה לְכַבּוֹת אֶת הָאוֹר”, הִזְכִּירָה לָנוּ. סָגְרָה אֶת הַדְּלֵת וְהִלְכָה לָהּ לְעִנְיָנֶיהָ, וּנְשָׂאֲרָנוּ אֲנַחְנוּ וְעִנְיָנֵינוּ.

בְּתַחֲלָה הִתְעַסְקָנוּ בְּפַעֲלֵלוֹת שְׂקֻטָה שְׂקוֹרָאִים לָהּ פְּטָפוּט. רִיקֵי סִפְרָה לָנוּ עַל הַגִּנְנַת צְפָרִירָה שֶׁהִיְתָה הַיּוֹם בְּגֹן וְעֵשֶׂתָה לָהֶן תַּרְגִּילֵי הַתְּעַמְלוֹת. (צְפָרִירָה - שֵׁם בְּדוּי, וְתַכְף תְּכִינּוּ גַם לָמָּה).

אַחַר כֵּן הִחַלְטָנוּ שְׂאֲנַחְנוּ חִיבִים לְרֵאוֹת אֶת הַתַּרְגִּילִים הָאֵלֶּה בְּמוֹ עִינְיָנוּ כְּדֵי לְהַבִּין אֵיךְ מִבְּצָעִים אוֹתָם.

”חִוְצָמֹזָה, בְּרִיא מְאֹד לְעֵשׂוֹת פְּעִילוֹת גּוֹפְנִית לְפָנֵי הַשָּׁנָה, זֶה עוֹזֵר לְהִרְדֵּם מִהֵר יוֹתֵר”, אָמַרְתִּי אֲנִי, כְּדֵי שְׁלֹא תַחֲשְׁבוּ שְׂאֲנֵי שֵׁתָקֵן גְּדוֹל אוֹ מִשְׁהוּ.

רִיקֵי הַדְּגִימָה לָנוּ, וְכִלְנוּ עֲשִׂינוּ אַחֲרֶיהָ. קְפִיצוֹת בְּרַגְלֵי יָמִין, סִיבּוּבִים, קְפִיצָה בְּרַגְלֵי שְׂמָאל, סִיבּוּב. עֲשִׂינוּ אֶת הַפְּעִילוֹת הַזֹּאת מִמֶּשׁ בְּשֻׁקֵט.

"זֶה תִּרְגֵּיל שֶׁל שׁוּוֵי מִשְׁקָל", אָמְרָה לָנוּ רִיקֵי אַחֲרֵי שְׁגִמְרָנוּ
 לְקַפֵּץ מֵאֵה פְעָמִים בְּכָל רֶגֶל וּלְהִסְתּוֹכֵב עוֹד חֲמִשִּׁים סִיבּוּבִים
 לְכָל צַד. הִיא מִתְחַה אֶת שְׁתֵּי יָדֶיהָ לְצַדָּדִים וְעִמְדָה עַל רֶגֶל
 אַחַת בְּלִי לְזוּזוֹ.

"אם תסתכלו על נקדה אחת בקיר שממול, יהיה לכם קל
 יותר לא לפל", אמרה ריקי.

וּמִתְחַנּוּ יְדֵינוּ לְצַדָּדִים,

וְעִמְדָנוּ עַל רֶגֶל אַחַת.

בִּהֶתְחַלָּה קִצַּת הַתְּנַדְנָדְנוּ, אֲבָל לֵאט לֵאט מִצָּאֵנוּ נִקְדָּ --

זֶה אֲנִי שֶׁכִּנְרָאָה לֹא מִצָּאֵתִי נִקְדָּה. אֲבִדְתִּי אֶת שׁוּוֵי הַמִּשְׁקָל
 וְנִפְלְתִי עַל שִׁיקִי, שֶׁנִּפְּלַ עַל צְבִיקִי שֶׁהִפִּיל אֶת רִיקֵי שְׁעִמְדָּה
 רֵאשׁוֹנָה, בְּקִצָּה שֶׁל הַמְטָה.

קִירוֹת הַבַּיִת רָעְדוּ מִעֲצָמַת ה'בוֹם', וְהִצּוּחָה שְׁרִיקֵי
 הַשְּׁמִיעָה גְרָשָׁה לְגִמְרֵי אֶת הַפְּעִילוֹת הַשְּׁקִטָּה מִהַחֲדָר.

פֶּרֶק ב'
וּבֹ תִקְרְאוּ עַל כַּפְּפִים
שֶׁהִגִּיעוּ וְסַפְרֵיזוֹת תִּנְעָה

הַפָּנִים שֶׁל רִיקֵי הָיוּ לְבָנוֹת, וּבִיד קָפְצוּ לָהּ כְּאֲבִים אֲפָרִים וְדוֹקְרִים. הֵם הִזְכִּירוּ אֶת גֶּדֶר הַתֵּיל שֶׁלִּיד גֶּדֶר הַהִפְרָדָה שֶׁמְחוּץ לְשִׁכּוּנָה שֶׁלָּנוּ. מִכִּירִים אֶת הַתֵּיל הַזֶּה? זֶה בְּסֹדֶר, גַּם אֲנִי לֹא מִכִּיר. מִסְפִּיק שֶׁשִּׁמְעֵתִי כִּמָּה קוֹצֵי הַפְּלָדָה הָאֵלֶּה דוֹקְרִים, עַד שֶׁשׁוּם עֲרָבִי אֵינוֹ מַעֲזוֹ לְנִסּוֹת לְהִסְתַּנֵּן דְּרָכּוֹ.

כָּכָה כָּאָבָה לָהּ הִיד, וְאֵת זֶה הִיא סִפְרָה לִי - רִיקֵי בְּעֵצְמָה וּבְכַבּוּדָה, אַחֲרֵי שֶׁחֲזָרָה לָהּ יְכֻלֵּת הַדְּבֹר.

עֲכָשׁוּ הִיא רַק שֶׁכָּבָה בְּתַנּוּחָה מְשֻׁנָּה וּבְכָפְנִים רְעוֹת.

אִמָּא נִזְעָקָה לְחֹדֶר. הִיא בְּדָקָה אֶת רִיקֵי, שֶׁשִּׁחָדָה לְהוֹיז

את היד, ונגעה בה בתנועת לטוף שהקפיצה אותה בצוחה
חדשה.

"משהו קרה ליד שלך", המהמה אמא ונאנחה. "רופא
צריך לראות אותה... והמרפאה כאן כבר נסגרה בשעה
שבע. נצטרך לנסע לטר"ם, ומי ישמר כאן על הילדים?"

על הפנים של אמא נראה שאבדו לה העצות. רציתי
להציע לה שכבכור המשפחה אני יכול להשאיר כאן עם כלם
ולשמור עליהם שיעשו פעילות שקטה במטות בלי להסתכן.

"אתה ממש בחור אחראי", שמעתי קול לעגני מתוך הלב.
הקול הזה סובב אצבע סביב הרקה שלו והמליץ לי לא
להציע לאמא הצעות כאלה, לא מיד אחרי שבצעתי כאן
יחד עם כלם תרגילי שווי משקל מפקפקים.

והקול ההוא דקר אותי בלי לרחם:

"אם היד של ריקי נשברה, זה בגללך!" צעק לי באזנים,
עד שסתמתי אותן בכח. אמרתי לקול שיחכה עד שיסתדרו
העניינים כאן, אחר כך יהיה לי זמן להקשיב לו.

אמא חיגה את המספר של אבא, שהיה באמצע הכולל
ערב', להתיעץ אתו מה לעשות. הטלפון של אבא לא ענה.

כְּנִרְאָה הוּא הַתְּעַלְפִי. הַטְּלַפּוֹן, כְּמוֹ שְׁקוֹרָה לּוֹ תַּמִּיד כְּשֶׁלֹּא מִחִבְרִים אוֹתוֹ לְמַטְעַן, נִגְמָרִים לוֹ הַכּחוֹת וְהוּא נִרְדָּם.

אוּלַי גַּם יְלָדִים שֶׁחִסְרָה לָהֶם שְׁנָה נִרְאִים כְּכֹהֵ? גַּם עַל זֶה אֶחָשֵׁב מֵאַחַר יוֹתֵר.

בְּכָל אִפְּן, עֵכָשׁוּ לֹא הִיְתָה לְאִמָּא דְרַךְ לְהַשִּׁיג אֶת אֲבֵא. הַתְּחִלְתִּי לְדַאֵג לָהּ וְלִיד שֶׁל רִיקִי. מַה בְּאִמַּת הִיא תַעֲשֶׂה? עִם מִי הִיא תִשְׁאִיר חֲבוּרַת שׁוֹכְבִים שְׂאִי אֶפְשָׁר לְסַמֵּךְ עֲלֵיהֶם?

אִמָּא הִלְכָה לְדַפֵּק בְּדֵלֶת מִמּוּל, שֶׁם גָּרָה הַשְּׂכֵנָה רוֹחֶמָה שֶׁהִיא כְּמוֹ סִבְתָּא לָהּ טוֹבָה. הַשְּׂכֵנָה רַחֲמָה עָלֶיהָ בְּדִיוֹק כְּמוֹ הַשֵּׁם שְׁלָהּ, וְהִקְשִׁיבָה וְהִנְהִנָּה וְאִמְרָה בְּרַב רַחֲמִים שֶׁהִיא יְכוּלָה לְשַׁמֵּר עַל הַיְלָדִים, כְּלוּמֵר עָלֵינוּ, עַד שֶׁאִמָּא תִסַּע לְטֵר"ם עִם רִיקִי וְתִחְזֹר לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם.

אִמָּא הַזְמִינָה מוֹנִית בְּמַהִירוֹת, לְקַחָה אֶת הָאֲרָנֶק וּבְדַקָּה אִם כָּל הַפְּרִטִיסִים הַמְּגַנְטִיִּים בַּפְּנִים.

הַזְמִינָה אֶת רִיקִי לְקוּם מִמְּקוֹמָה וּלְכוּא אֶל הַמוֹנִית, רִיקִי אִמְרָה שֶׁהִיא לֹא מְסֻגֶּלֶת.

הַצַּעֲתִי לָהּ אֶת הַמְּטְרִיָּה שְׁלִי, יֵשׁ לָהּ יָדִית מְעַגֶּלֶת כְּמוֹ מִקְל הַלִּיכָה. רִיקִי הִסְכִּימָה לְנִסּוֹת, וּכְכֹה, כְּמוֹ קְשִׁישָׁה יִשְׁיֶשֶׁה

שֶׁנִּשְׁעֶנֶת עַל מַקַּל עִם יָדָהּ הַבְּרִיאָה, הַתְּקַדְּמָה לְכוּוֹן הַדִּלְתָּ.
 הֵן נִסְעוּ לָהֶן לְדַרְכָּן, וְאַנְחָנוּ הַתְּחַפְּרָנוּ בַּמְטוֹת וְהַתְּכַפְּסִינוּ
 בְּשִׁמְיכוֹת עַד לְמַעְלָה רֹאשׁ, כְּאֵלּוּ יֵרֵד עָלֵינוּ בְּרֵד, רַק
 הַנְּחִירִים הִצִּיצוּ כְּדֵי לְנֶשֶׁם. אוֹלֵי נִסִּינוּ לְהִרְאוֹת לְשִׁכְנָה
 רוּחָמָה שֶׁאַנְחָנוּ רְגוּעִים כְּאֵלָה וְצַדִּיקִים, אוֹלֵי חֲשַׁבְנוּ שְׁכַכָּה
 נוּכַל לְכַפֵּר עַל הַפְּעִילוֹת הַלֵּא שְׁקָטָה שֶׁל מַקְדָּם.

"מה זה בכלל טר"ם?" הִתְחִיל שִׁיָּקִי פְּעִילוֹת בְּאֵמֶת -
 בְּאֵמֶת שְׁקָטָה שְׁקוֹרָאִים לָהּ: לְשֶׁאֵל שְׁאֵלוֹת אֶת הָאֲחִים תוֹךְ
 כְּדֵי שְׁכִיבָה בַּמָּטָה.

לֹא עָנִיתִי לוֹ בִּינְתִים, הִיִּיתִי עָסוּק בְּכִמָּה וְכִמָּה דְּבָרִים
 חֲשׂוּבִים. אֵלֶּף, בְּקוֹל שְׁדָקֵר לִי אֶת הַלֵּב וְאָמַר שְׁאֲנִי זֶה
 שְׁגָרַמְתִּי לְיָד שֶׁל רִיקִי שֶׁתִּפְצַע (אֲנִי צָרִיךְ לְבָרֵר אֶת הָעֲנָנִין,
 אוֹלֵי עָדִיף עִם אָבָא, בְּתַנְאֵי שִׁיְהִיָּה בִּי אֲמִין). בֵּית, הַהֲבָנָה
 הַהִיא שְׁקַפְצָה לִי לְרֹאשׁ, עִם הָאֲנִרְגִּיָּה וְהַמְטָעֵן וְחִסְרֵי הַשָּׁנָה
 וְכָל זֶה.

"נִדְמָה לִי שְׁזָה רֹאשֵׁי תְבוֹת שֶׁל מְשֵׁהוּ", אָמַר צְבִיקִי. גְּלָה
 אֶת אֲמִרְיָקָה כְּמוֹ חֶכֶם בְּלִילָה בְּפִיגְמָה, בְּאֲמִצָּע הָעִיר חֵלֶם.
 "בְּרוּר שְׁזָה רֹאשֵׁי תְבוֹת, אֵלָּא מָה?" עָנָה שִׁיָּקִי. "הַשְּׁאֵלָה
 הִיא - אִיזָה?"

"לא חייב להיות בכלל", אמרתי אני, סתם כדי להתוכח.

"יכול להיות... למשל: עצר בטרם תשבר".

"ולי נשמע דוקא - טעם רע ממש", אמר שייקי, "כי זה

מה שאני מרגיש עכשו בפה".

"מה שלומכם?" הפפפפים של דודה רוחמה מהדלת ממול צעדו בנחת פנימה, באו לרחרח מה קורה עם חבורת השוכבים. "אני רואה שאתם מפטפטים לכם בנעימים. הכל בסדר? צריכים משהו? אם יש כאן למישהו טעם רע ממש, יש לי סכריות מנטה בשבילו. אבל אסור למצץ אותן בשכיבה, תתישבו ואביא לכם את הסכריות, הם ירעננו לכם את הפה". וכבר כפכפו הפפפפים לכוון הדלת ממול. עד שהיא חזרה הספקנו להעלות עוד כמה השערות בדבר ראשי תבות או לא של המלה 'טרם'.

היא חזרה והביאה סכריות חריפות במנטאותם, שאנחנו בכלל לא אוהבים, ובכל זאת אמרנו לה יפה תודה.

"ולמה אתם שוכבים באור דלוק?" היא שאלה רגע לפני שהפפפפים החזירו אותה הביתה.

"בגלל שאמא לא כבתה לנו", אמר צביקי.

אָנִי הִרְגַּשְׁתִּי שְׁאֲנִי חָיֵב לְפַתֵּר אֶת הַסְּפִקוֹת. אֲזַרְתִּי אֶת כָּל
הָאִמָּץ שֶׁלֹּא הָיָה לִי וְשִׂאֲלַתִּי: "דוֹדָה רוֹחֶמָה (כִּכָּה אֲנִי חָנוּ
קוֹרְאִים לָהּ), אוֹלֵי אֵת יוֹדַעַת מֶה פְּרוּשׁ הַמֶּלֶךְ טָר"ם?"